



Naam: Sip Hofstede
Leeftijd: 65
Woonplaats: Baflo
Opleiding: Academie Minerva
Specialiteit: Groninger stads- en plattelandsgezichten



Begonnen

op een

stukje karton

kunst
zinnig

In het noorden van Nederland geniet hij een grote mate van bekendheid, maar ook daarbuiten weten liefhebbers in toenemende mate de weg naar zijn schilderijen te vinden. Op een 'modern realistische' wijze legt Sip Hofstede tal van Groninger stads- en plattelandsgezichten vast, gefascineerd door de tegenstelling tussen duisternis en licht. „Zonder licht heeft iets geen vorm.”

tekst Ad Ermstrang foto's Sjaak Verboom

Het uitzicht vanuit de door hem zelf ontworpen woning is fantastisch. Het huis bevindt zich aan de rand van een mini-nieuwbouwwijk, met vrij uitzicht over het vlakke land. Een verderop gelegen terpdorpje biedt de nodige bescherming, ook voor bebouwing in de toekomst.

Een aantal jaren geleden liet hij de drukke provinciehoofdstad achter zich. Het was nog voor de crisis toen Sip en Geerke Hofstede besloten zich in Baflo te vestigen. Een dorpje ongeveer twintig kilometer ten noorden van 'de stad', enigszins bezijden de route naar Lauwersoog. „We zochten de rust, vandaar.”

Maar het echtpaar is nog steeds verknocht aan de stad, waar ze bijna dagelijks te vinden zijn. Geerke werkt er als interieuradviseur in hun eigen studio, Sip heeft er zijn vormgevingsbedrijf. Op zondag kerken ze in een Groninger PKN-gemeente.

Sip is een veelzijdig mens. Hij is vormgever, schilder en vormgever van kerk-orgelfronten. In het verleden was hij dirigent van het Martinikoor, maar door zijn drukke werkzaamheden is hij daarmee gestopt.

De in de Gereformeerde Kerken vrijgemaakte kunstenaar houdt van orgelspelen. Een tekening die hij maakte van een orgelfront beviel zo

„Ik wil graag mensen blij maken”

goed, dat hij gevraagd werd dat op verschillende andere plaatsen ook te doen, tot aan het conservatorium van Leipzig toe. De laatste jaren doet hij het nauwelijks meer. „Er worden veel meer kerken gesloten dan dat erbij komen. Het laatste front dat ik

onderhanden had, was voor een rooms-katholieke kerk in België.”

SIBERIË

Sip Hofstede is 65 jaar geleden geboren in Groningen. Aan zijn lagere schooltijd denkt hij nog iedere dag terug. „Mijn meester was Matthijs Steendam, hij is nu 82 en we hebben nog steeds contact. Hij was muzikaal, kon goed tekenen en geweldig vertellen. Hij nam ons mee de stad in. Naar het station, naar de scheepshelling en naar de eerste lift. Dat werd verwerkt in opdrachten.”



Na de technische school wordt Sip medewerker bij de reclameafdeling van Vroom en Dreesman. In zijn avonden volgt hij diverse studies en aansluitend de academie Minerva. Een flink deel van zijn werk als vormgever speelt zich af in verschillende Oost-Europese landen. Via een vriend die bij oliemaatschappij Yukos werkt, belandt hij in Siberië en later via hetzelfde contact ook in Tsjechoë en Polen. „In Siberië bouwden we hotels om, prachtig werk. Maar Rusland heeft mijn voorkeur niet. In die andere landen kom ik nog steeds, onder meer voor de interieurs van een grote hotelketen.” Zijn werk als vormgever in Nederland is de laatste jaren beperkt. „Ik wil het eigenlijk niet meer omdat ik moe ben van alle regeltjes. Je stopt er veel energie in en krijgt er weinig voor terug.”

IMPRESSIES

Het liefst zit de Bafloër achter de schilders-ezel, bekent hij. Iedere ochtend is hij om zes uur in zijn atelier te vinden, in de zomer soms nog eerder. Hij omschrijft zijn talloze Groningse stadsgezichten, impressies van het platteland en haventjes als „modern realistisch”. Van abstractie moet de Groninger niets meer hebben. „Ik heb me er wel eens schuldig aan gemaakt. Het heeft hier aan Minerva ook een tijd de boventoon gevoerd, maar gelukkig is dat met de komst van Henk Helmantel en anderen veel minder geworden.” De crisis is lang niet altijd goed voor de cultuur, maar werkt ook louterend, vindt hij. „Zelf ben ik eveneens op een stukje karton begonnen.” We kunnen volgens Sip een voorbeeld nemen aan andere landen. „In Si-

berie was ik eens in een kleine stad. Daar hadden ze een universiteit, een school voor hoogbegaafde kinderen en een muziekschool. In de laatste stonden twaalf enorme vleugels. Er werd de hele dag geëfend. Zonder wiet, roken of drinken.”

Kunst is ook een ambacht, meent hij. „Van Gogh zag zichzelf ook niet als een kunstenaar. Het is een communicatiemiddel om mensen te bereiken. Voor mij is het daarnaast een cadeau voor de mensen. Er wordt wel een prijs voor gevraagd, maar dat is niet het belangrijkste. Ik wil mensen blij maken.”

Hij wordt geïnspireerd door Breitner, Isaac Israëls, de Ploegschilders en de Haagse School. Zijn stads- en dorpsgezichten zijn realistisch, maar het blijven wel impressies. „Het is niet meer zoals de stadsschilders uit de 17e eeuw. Daar is de tijd niet meer naar.”

Kenmerkend voor zijn schilderijen zijn de vele grijsblauwe en beige tinten. Vrijwel ieder werk wordt van een rood accent voorzien. Niet altijd klopt het perspectief. „Geerke corrigeert me daarin, maar soms vind ik dat het zo moet blijven. Ik wil niet in perfectie schilderen.”

De tegenstelling tussen licht en donker vindt hij enorm belangrijk. „Zonder licht heeft iets geen vorm. Je ziet het op z'n best bij Rembrandt. Wat hij wil tonen, doet hij door middel van licht, de rest valt weg in schaduw en duisternis.”

EXPOSEREN

Het was zijn vrouw die hem overhaalde om zijn bescheidenheid wat te laten varen en zijn schilderijen te exposeren, iets wat hij de laatste jaren vaker doet. Dat blijft wat hem beperkt tot enkele galerieën in Groningen. Maar zijn kopers komen ook uit andere delen van het land. „Vooral via de universiteit weten ze me te vinden.” Hij is recent 65 jaar geworden, maar beslist nog niet van plan te stoppen. „Ik hoop dat ik nog een hele tijd mag doorgaan.”

